

Desesperada operació de salvament

El rei i el govern de Rajoy, coberts pels mitjans cortesans, volen salvar de la imputació judicial la infanta Cristina.

Sense manies. Sense embuts. Sense dissimular gens ni mica. A les clares. Sense vergonya. Així actua l'entramat de poder que intenta desesperadament salvar de la imputació judicial la infanta Cristina. Salvar-la de descendir la famosa rampa dels imputats dels jutjats de Palma. Salvar-la de les fotos i càmeres, de la "pena del telediari".

Sense manies. Després de tancar l'edició de la setmana passada d'aquest setmanari, es va confirmar el que feia l'efecte que passaria, que, sense cap mania, la Casa del Rei i el govern de Mariano Rajoy, enmig d'una enorme ofensiva mediàtica contra el jutge Castro, volen forçar que l'Audiència de Palma rectifiqui la imputació que el magistrat instructor va imposar a la filla petita del rei.

De moment ja s'ha fet la primera passa. El fiscal anticorrupció del cas, Pedro Horrach, va recórrer contra la imputació. Era una situació insòlita. Per dos motius. Primer, perquè la feina de la Fiscalia és acusar, no defensar; i en aquest cas queda clar que passa a ser implícitament defensor de Cristina. Segon motiu, perquè el fiscal Horrach sempre havia fet costat al jutge Castro. El tàndem funcionava a la perfecció i, com bé és conegut a Palma, res no els separa a tot dos, ni professionalment ni personalment. L'única raó d'allò que Horrach ha qualificat com a "discrepància puntual" amb el jutge deuen ser, necessàriament, ordres de la Fiscalia en cap, de Madrid, que depèn del govern central.

L'operació en marxa té com a objectiu que l'Audiència de Palma revocui la imputació de Cristina de Borbó.

Només això explicaria, també, la celeritat increïble amb què la Fiscalia va anunciar el recurs. Havien passat poques hores des que s'havia conegut la imputació de Cristina. És més, la Casa del Rei va fer saber públicament que rectificava allò primer que havia dit –que “no es comenten actuacions judicials”– per a passar a mostrar la seva “sorpresa” per la imputació i el

seu “suport” al recurs fiscal. Més clar, aigua.

Immediatament, tota la premsa cortesana –especialment la més delirant, com *La Razón* i *ABC*– es llançà a una mena de croada embogida per salvar Cristina. Fins i tot mitjans com TVE abraçaren la causa. El guió sempre és el mateix. Castro és un esburbat, actua per afany de protagonisme, no hi ha cap indici

De banyes, separació i amor

La presumpta crisi de matrimoni entre Urdangarin i la Borbó petita comença a presentar tots els ingredients per a ser objecte de debat infinit als platós dels programes rosa de les televisions. Que, de fet, ja ho és. Però és que fins i tot mitjans –sobretot digitals– no especialitzats en afers sentimentals ja en parlen obertament, de la suposada crisi matrimonial que podria acabar amb un altre comunicat de la Casa del Rei dient aquell celebrat doi del “cese temporal de la convivència”. En aquest cas, segons allò a bastament publicat, es tractaria de la pressió que el rei estaria fent a la seva filla perquè se separés d’Urdangarin. Una pressió que, si existís, fins ara hauria resultat del tot debades.

Segons va contar un xafarder professional, Antonio Rosi, en el programa de TV de xafarderies d’Ana Rosa Quintana, els serveis de la Casa del Rei posaren en coneixement de Cristina que el seu marit li havia posat banyes amb una russa escultural, a la qual cosa contestarà la petita dels Borbó que ja ho sabia, que això era “aigua passada” i que “l’havia perdonat i oblidat la història”. Si fos certa la determinació de Cristina a seguir casada amb l’home, tots els anhels de la cort de Joan Carles s’esvairien. Perquè la voldrien veure cessada, encara que fos temporalment, de la convivència amb Urdangarin. Però ella, fort i no et moguis, continuaria cegament enamorada del personatge. Això deu ser el que volia dir, per exemple, l’advocat del possible segon entrenador qatarià d’handbol, en manifestar que veu els dos membres de la parella “més units que mai davant l’adversitat”.

Si més no, la història entreté i diverteix el personal. I encara diuen que la monarquia no serveix per a res.

de delictes que justifiqui la imputació... Inclús en un debat de TVE el director de *La Razón*, Francisco Marhuenda, arribà a dir de Castro que no és “jutge de carrera”, volent deixar clar que no té prou formació i que el cas li ve gros. No és ver que no ho sigui, jutge de carrera, però és igual: l’ofensiva contra Castro no s’atura per detalls insignificants com publicar o dir mentides.

La campanya de desprestigi contra el jutge instructor és tan intensa com ara que per Palma va córrer el rumor, durant la setmana passada, que podria demanar empara al Consell General del Poder Judicial. Però, a mitjan setmana, fonts judicials properes al jutge –recollides per la premsa local– asseguraren que no “ho farà, de moment”.

Paral·lelament, es feia saber que el cap de l’estat contractà per a la seva filla el seu amic i cap del bufet d’advocats que porta el seu nom, Miquel Roca, perquè defensés Cristina. Al cap d’uns dies, aquesta defensa feia personar-se la filla petita del monarca en el cas per demanar, també, que l’Audiència de Palma rectificari la imputació.

L’objectiu. Tot plegat tenia com a objectiu, primer, evitar la declaració tan ràpida –Castro l’havia fixada per al 27 d’aquest mes– i, segon, que el recurs s’hagi de veure en un àmbit judicial aparentment més favorable.

El primer objectiu va ser bo d’assolir. Quan el fiscal Horrach va recórrer contra la imputació de Cristina, Castro, davant la disparitat de criteris, va “ajornar” *sine die* la deposició. Ara haurà de ser la Segona Secció de l’Audiència de Palma la que resolgui entre la disparitat de criteris i decideixi si Cristina és imputada o no.

Aquesta secció de l’Audiència és formada pel seu president, Diego Gómez-Reina, i tres magistrats: Mónica de la Serna, Juan Jiménez i Carmen Ordóñez. El president i dos dels altres tres jutges seran els qui decidiran. No hi ha data perquè resolgui, però tot fa pensar que, tenint en compte els terminis perquè les parts presentin alegacions i la càrrega de feina que té la Secció –molta–, no serà ràpid. Els més optimistes parlen del mes de maig com a probable perquè decideixi.

Respecte al sentit de la decisió, pareix que l’operació en marxa considera

El rei espanyol ha parlat amb el seu amic el monarca absolutista de Qatar perquè

El rei ha calcat la primera operació d’apartar Urdangarin dels focus dels mitjans. L’escàndol va esclatar el 2006, de resultes de la denúncia pública feta pel diputat socialista al Parlament balear Antoni Diéguez, el qual, sense citar Urdangarin, exigia a que aleshores era president illenc, Jaume Matas, explicacions per haver donat 1,2 milions a Nòos per a organitzar unes jornades sobre Turisme i Esport que, al parer del diputat,

probable que els tres magistrats es mostrin contraris a la imputació i, per tant, la revoquin. No obstant, i malgrat el recurs de la Fiscalia en què diu que no hi ha res que justifiqui la imputació, s’ha de tenir present que aquesta catalogació penal no sols es produeix per dades objectives que impliquin una persona sinó que pot ser per la deducció lògica de la implicació a partir de dades indirectes o conjectures –tal com preveu la llei d’enjudiciament criminal–, que és, això últim, el que ha fet Castro per imputar de Cristina de Borbó.

Miquel Payeras

contracti el seu gendre com a segon entrenador de la selecció d'handbol.

De Washington a Qatar

eren buides de contingut. Tot d'una, és clar, es va saber qui era el president de Nóos, Iñaki Urdangarin. L'estiu d'aquell any el rei li va demanar que s'apartés de Nóos. El 2007 i 2008 les notícies de premsa sobre l'escàndol sovintejaren. El mes d'agost de 2009 el rei envià la seva filla Cristina i el

seu gendre –amb els fills d'ambdós– a viure a Washington, a veure si així l'atenció mediàtica sobre el matrimoni disminuïa. Una pretensió ridícula. A la capital dels Estats Units, que és un país democràtic i per tant no es pot evitar la feina dels periodistes, la pressió dels mitjans anà *in crescendo* sobre el ma-

trimoni. Fins i tot més que si visqués a Espanya o a Barcelona.

Quan pel juliol de 2010 el jutge instructor del cas *Palma Arena*, José Castro, obre una peça separada per investigar Nóos, salten totes les alarmes de la Casa del Rei. Però la implicació d'Urdangarin és tan evident que el jutge l'imputa (a finals de 2011) quan el cita a declarar el dia 25 de febrer de 2012. Durant el següent any es produeix el retorn del matrimoni de Washington i la pèrdua de la feina a Telefònica que el sogre li havia aconseguit.

Quan el cas, ja al final de la instrucció, fa el salt qualitatiu de la imputació de Cristina, el rei opta per calcar la primera operació d'amagar el matrimoni de la pressió dels mitjans. Però si en la primera ocasió envià filla i gendre a una ciutat d'un país democràtic, ara rectifica i, sense manies ni ganes de dissimular, els vol enviar a Qatar, un país governat per una monarquia absolutista islàmica, el titular de la qual és l'emir Hamaad bin Jalifa Al Thani, amic de Joan Carles de Borbó. Els dos amics, segons confirmà la setmana passada la Casa del rei, han parlat bastant últimament. Urdangarin ha rebut una oferta de feina, per a ser el segon entrenador de la selecció d'handbol de Qatar. Després de tants d'anys allunyat d'aquest esport, és una excusa ridícula. Tant se val. El que importa és que allà, si finalment hi va –els imputats necessiten el permís del jutge per a sortir d'Espanya–, els periodistes no el podran molestar.

Avancem junts

Port de Barcelona

Port de Barcelona, el primer *hub* logístic del sud d'Europa.